

očetu urediti véliki oltar, da ga je bilo veselje pogledati! Ob velikih počitnicah je pa vsakega jutra stregel pri sv. maši dobremu gospodu župniku v domači cerkvi, v kateri je že vendar tolikokrat bil, v kateri je tako rekoč odrasel. Po dnevu pa, če ni imel drugega opravila, sedel je često s knjigo na klop tja pod oni stari lipi, kjer mu je bilo tako ugodno. Pred njim se je dvigala bela cerkva, tam v kotu se je dvigala streha rojstne hiše, iz katere se je čula pesem očetove sekire, a izza zida pokopališčinega, kjer se je prostiral Goličnikov vrt, pokukala je večkrat brdka glavica dobre Katrice, češ, kaj vendar bratec pod lipo dela?

Ej, beže leta, beže, kakor da bi jim človek za to plačal. Jožek je dobro odrasel in bil je ponos svojim starišem. — »Ne, tega si nisem nikdar mislila« — govorili so večkrat Goličnikova mati — »naš Jožek bode še kdaj gospod.«

»Kaj pa drugega, mati?« zasmejala se je Katrica — »Jožek bode gospod, jaz mu bodem gospodarila in vidva z očetom bodeta z nama. To bode lepo, mati.«

»Ej, tega jaz ne dočakam!« — zdihnili so Goličnikova mati, vendar se je v njihovem srcu porodilo sladko upanje, da se vse to morda še vendar lahko zgodi, nemogoče ni nič.

(Konec prih.)

Muha in pajek.

Muha se je vjela v pajčevino.

»Ah, ah«, tako je vzdihovala, ko se ni mogla nikakor več rešiti. »da nisem videla teh nitek, te mreže! Ah, zakaj ne predejo pajki debelejših mrež; potem se bi gotovo ne vjela.«

»Tudi jaz mislim, da bi se ne,« dejal je nató pajek zaničljivo in zagrabil ubogo muho, »toda mi pajki nismo takó neumni. Kdor hoče koga zapeljati in vjeti, mora nastavljati, tanke, malovidne mreže, le zapomni si muha. Tebi že povem, ker te bom takoj zadavil.«

Rečeno, storjeno. — Ali veste, kdo posnema pajka?

Siluška.

